

Arrest

nr. 242 308 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 mei 2020 met referentnummer 89764.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 6 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 juli 2019.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraaks staatsburger van Arabische origine. U bent soennitisch moslima. U bent geboren op 8 januari 1961 te Bagdad en u woonde uw hele leven in de Iraakse hoofdstad, in de wijk Zeyouna en in de Palestijnse straat. U bent weduwe en u hebt twee zonen die in België verblijven: Al-S.A.S.(...) (CGVS ref. 10/01012) en Al-S.Y.S.S.(...) (CGVS ref. 11/01011). Het CGVS kende op 31 januari 2011 de status van subsidiair beschermde toe aan uw zonen.

In 2010 werden uw echtgenoot S.S.S., Al-S.(...) en uw zoon O.(...) vermoord. Omwille van zijn functie als leidend ingenieur op het Iraakse ministerie van olie en zijn soennitische geloofsstrekking werd uw man gevisieerd door een sjiiitische militie. Hij werd samen met uw zoon O.(...) beschoten toen zij met de wagen onderweg waren naar de technologische universiteit. Zij overleden ter plaatse aan hun verwondingen. U werd door uw neven langs vaderszijde, A.(...) en S.(...), in huis genomen. Het wordt namelijk maatschappelijk niet aanvaard in Irak dat een vrouw alleen woont. De eerste vier jaar kende u geen problemen met uw neven. U bleef werken als sportleerkracht in een basisschool in de wijk Zeyouna en u werd respectvol behandeld door uw neven. Na vier jaar meende uw neef S.(...) dat u met hem diende te huwen. U wilde helemaal niet met uw neef in het huwelijk treden en u weigerde zijn aanzoek. Hierop begonnen uw neven u slecht te behandelen. Ze maakten u verwijten, ze gebruikten fysiek geweld jegens u, ze namen uw loon af en eisten uw bezittingen zoals uw juwelen en uw auto op. In januari 2018 vroeg S.(...) u opnieuw om met hem te huwen. U verklaarde zich ditmaal akkoord, maar u vroeg nog te wachten tot het einde van het jaar. Op die manier trachtte u tijd te winnen om uw vertrek uit Irak voor te bereiden. Uw neef eiste dat u een appartement dat u bezat in de Haifa straat in Bagdad zou verkopen, zodat hij voor jullie een gezamenlijke woonst kon kopen. U gaf uw neven een volmacht om het appartement te verkopen. Uw neven wisten echter niet dat u nog een eigendom bezat, namelijk een huis in Erbil. U schakelde uw vriendin M.(...) in om u te helpen bij de verkoop van het huis in Erbil en een smokkelaar voor u regelen. U verliet Irak op 1 oktober 2018 en reisde per vliegtuig naar België met een vals paspoort. U kwam diezelfde dag aan in België en op 6 februari 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart afgeleverd te Bagdad op 26 september 2006, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 28 september 2004, een verslag van psycholoog Chakeb van 18 juni 2019 en een medisch attest van 14 juni 2019.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het door u neergelegde medisch attest, blijkt immers dat u aan enkele chronische medische aandoeningen lijdt waarbij de arts degeneratief rug- en nek lijden, hypercholesterolemie en hypothyroïdisme vermeldt. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd tijdens het persoonlijk onderhoud een pauze gehouden toen u aangaf dat u even wilde rondwandelen omdat u door uw rug- en nekpijn niet heel lang kunt stilzitten (CGVS, pg 8). U legde ook een attest neer van een psycholoog waarin uw vluchtrelaas overlopen wordt en volgende symptomen en klachten worden opgelijst: slaapstoornissen, hoofdpijn, stemmingsstoornis, psychische stress, psychosomatische klachten, drukkend gevoel op de borst, somber gevoel, gebrek aan eetlust, concentratiestoornis, vergeetachtigheid, paniekaanvallen, sociaal isolement, nachtmerries en angst voor de dood. Als chronische aandoeningen maakt de psycholoog melding van: hyperventilatie, tachycardie, maag- en darmklachten, schildklierklachten, interieur kniepijn en nek-en rugpijn. Uit het psychische attest blijkt dat het attest opgesteld is op basis van twee individuele sessies bij de psycholoog. Het attest verduidelijkt helemaal niet of de opgesomde klachten een invloed hebben op uw vermogen om op een volwaardige manier deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Uit het attest blijkt geenszins dat u niet in staat zou zijn om verklaringen af te leggen over uw persoonlijke gegevens, uw documenten, uw reisweg en uw vluchtmotieven. Integendeel komt eruit naar voor dat u ook aan de psycholoog uw levensverhaal en uw vluchtmotieven hebt uiteen gezet, hetgeen door de psycholoog beschreven wordt in de rubriek 'ziehier de redenen'. Tijdens het persoonlijk onderhoud bleek u de vragen goed te begrijpen en lichtte u uw motieven uitvoerig toe. Afgezien van een extra pauze omwille van uw rug-en nekpijn kende het persoonlijk onderhoud een volledig normaal

verloop. Zodoende bleek dat er geen bijkomende steunmaatregelen noodzakelijk waren omwille van uw psychische klachten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt omdat u niet wilde huwen met uw neef S.(...). U vreest bij terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw clan al-Qaisy, omdat u als vrouw zonder hun toestemming vertrokken bent en zo hun eer aangetast hebt.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst kon u uw vrees om vermoord te worden bij terugkeer naar Irak door uw clan al-Qaisy omwille van uw vertrek zonder toestemming op geen enkele wijze concreet onderbouwen. U kon geen concrete informatie bijbrengen met betrekking tot uw vrees voor uw stam of clan (CGVS, pg 14). U had geen weet van een beslissing die op dit punt ten aanzien van u zou genomen zijn of enige andere concrete informatie over het standpunt van uw stam of clan over wat u gedaan hebt. Hier zou toch verwacht worden dat u stappen zou ondernomen hebben om u te informeren over de reactie van uw stam op uw vlucht uit Irak. Dat u kennelijk geheel hebt nagelaten om concrete informatie te vergaren, getuigt van een manifest gebrek aan interesse in de vrees die u zelf aanhaalt. U beperkte zich tot de blote bewering dat een vrouw die vlucht moet vermoord worden en dat dit een eremoord is (CGVS, pg 14). Dit is volgens u een regel bij de clans in het dagelijks leven, geen wettelijke regel (CGVS, pg 14). U kon echter geen enkel voorbeeld geven van een vrouw die een dergelijk lot had ondergaan. U had er wel al van gehoord, maar kende niemand persoonlijk die zoiets meegemaakt had. Toen u gevraagd werd over welk concreet voorval u iets gehoord had, ontweek u de vraag en herhaalde u dat een vrouw die vlucht van haar huis moet vermoord worden. Nogmaals de kans geboden om een concreet voorbeeld te geven, gaf u dan toch toe dat u geen concreet voorval kon noemen en moest u het houden op het uiterst vage 'de verhalen worden verteld'. Indien u werkelijk zou behoren tot een stam die op traditionele wijze vasthoudt aan clan-en stamregels en het een vaste regel zou zijn dat vrouwen die vluchten van hun huis en van de stam vermoord moeten worden, dan zou toch verwacht worden dat u dit concreet zou kunnen toelichten. Dat u geen enkele concrete indicatie kon geven wat uw eigen situatie betreft en dat u evenmin enig voorbeeld kon geven van een dergelijke eremoord door leden van uw stam of clan, kan dan ook geenszins overtuigen en volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. U bleef op dit punt echter schromelijk in gebreke.

Tevens werd vastgesteld dat u uiterst vage verklaringen aflegde over de wijze waarop u uw vertrek uit Irak hebt georganiseerd. U verklaarde dat uw vriendin M.(...) u geholpen heeft om uw woning in Erbil te gebruiken om zo aan de middelen te komen voor een smokkelaar (CGVS, pg 6). U zou haar een volmacht gegeven hebben en u moest daarvoor naar een notaris. U vertrok samen met uw vriendin van de school waar u werkte naar de notaris die in al-Karrada (Bagdad) kantoor hield, maar u kende de naam van de notaris niet (CGVS, pg 14). Toen u gevraagd werd hoe deze vriendin de woning verkocht heeft, moest u het antwoord schuldig blijven en kon u enkel maar zeggen dat de smokkelaar van haar kant kwam (CGVS, pg 6). U wist zelfs niet of het huis effectief verkocht was en of de smokkelaar ermee betaald werd of niet (CGVS, pg 6). U zou dit niet weten omdat u geen telefoons meer hebt en geen contact meer hebt (CGVS, pg 6). Het ging hier nota bene om een eigendom die u op aanraden van uw vriendin gekocht had in 2013 of 2014, volgens u zonder medeweten van uw familie- of clanleden, omdat het beter was uw spaargeld in een woning te investeren (CGVS, pg 6). U gaf aan dat uw woning in Erbil zo'n 50.000 à 60.000 dollar waard was (CGVS, pg 6). Dat een vrouw zoals u die over voldoende spaargeld beschikte om op bewuste wijze in vastgoed te investeren, vervolgens geen enkele interesse zou vertonen in de afhandeling van de verkoop van het door haar aangekochte vastgoed, lijkt onaannemelijk. Het komt niet geloofwaardig over dat u niet de nodige moeite zou gedaan hebben om contact op te nemen met uw vriendin teneinde u bij haar te informeren over het verloop van de verkoop. Er mag van u verwacht worden dat u zou kunnen toelichten hoeveel de woning opbracht, hoeveel er nodig was geweest om de smokkelaar te betalen en welk bedrag er eventueel nog overbleef, vermits

het over uw eigen spaargeld gaat. In dit verband dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel bewijsstuk kon neerleggen dat de verkoop van uw eigendom of uw verklaring over het verlenen van een volmacht kan ondersteunen, wat toch merkwaardig is gezien er volgens u documenten door een notaris werden opgesteld en er dus zou verwacht worden dat u deze documenten zou kunnen neerleggen. Deze vaststellingen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan het geheime vertrek dat u zou georganiseerd hebben met de hulp van uw vriendin. Bijgevolg kan vermoed worden dat u hoogstwaarschijnlijk wel degelijk met medeweten van uw familieleden naar Europa bent vertrokken om hier uw zonen te vervoegen, hetgeen uw vrees voor uw clan eveneens in sterke mate ondermijnt.

Aangaande de problemen die u zou gekend hebben met uw neven en in het bijzonder met uw neef S.(...) en die aan de basis zouden liggen van uw besluit om uw land te ontvluchten, verklaarde u dat de eerste vier jaar na het overlijden van uw echtgenoot alles goed verliep. U werd goed behandeld door uw neven en ze hadden respect voor u (CGVS, pg 6). U mocht blijven werken als sportlerares, u had een eigen wagen waar u mee reed, u mocht zelf uw loon houden en uw familieleden maakten geen aanspraak op uw eigendommen, bijvoorbeeld uw appartement in Bagdad en uw juwelen (CGVS, pg 6, 9, 12). Na vier jaar veranderde de situatie echter drastisch. U zou vanaf dan hard aangepakt geweest zijn door uw neven. U mocht niets meer zeggen of doen. Ze namen uw loon af, ze verkochten uw auto en namen uw juwelen af (CGVS, pg 6 en 12). Uw neef S.(...) probeerde u te dwingen om met hem te trouwen (CGVS, pg 6). U weigerde telkens om te trouwen en u zei aan uw neef dat hij al twee vrouwen had en dat er geen plaats was voor u als derde vrouw (CGVS, pg 6). Er werden u verwijten gemaakt door uw neven en u werd ook geslagen (CGVS, pg 10, 11). U werd mishandeld omdat u weigerde te trouwen (CGVS, pg 10). Blijkens uw verklaringen bleef die situatie een viertal jaar zo, tot u uiteindelijk akkoord ging om te trouwen. In januari 2018 vroeg S.(...) u opnieuw om te trouwen en ditmaal accepteerde u, maar u vroeg uitstel tot het einde van het jaar. Op 1 oktober 2018 verliet u dan Irak. Deze verklaringen kunnen echter evenmin overtuigen en dit omwille van enkele weinig logisch voorkomende elementen.

Zo lijkt het merkwaardig dat uw neven u eerst gedurende vier jaar goed en respectvol zouden behandelen om dan plots na vier jaar een volledig andere houding ten aanzien van u aan te nemen. Hieromtrent bevraagd, gaf u in eerste instantie aan dat dit was omdat zij uw eigendom wilden, omdat u een appartement had, een loon en een auto, dat u niet wist waarom en dat ze u alles hebben afgenomen (CGVS, pg 9). De eerste drie à vier jaar werd uw loon niet afgenomen en maakten ze kennelijk geen aanspraak op uw eigendommen (CGVS, pg 9). Toen u gevraagd werd waarom uw neven dat plots wel deden, kon u geen concreet antwoord geven. U hield het vaag en stelde dat hun gedrag in het algemeen veranderde in die periode (CGVS, pg 9), waarna u begon uit te wijden over de beperkingen die ze u oplegden, hetgeen uiteraard niet verklaart waarom hun houding plots was veranderd en zij ineens wel op uw eigendommen zouden uit zijn waar dit de eerste vier jaar na het overlijden van uw echtgenoot niet zo was. Vervolgens werd u opnieuw de kans geboden om toe te lichten waarom het gedrag van uw neven zo veranderd was en wat de eventuele aanleiding daartoe was. Daarop gaf u aan dat dit zo was omdat u geweigerd had om te trouwen (CGVS, pg 10). Na vier jaar werd er plots over een huwelijk gepraat omdat u de eerste periode na het overlijden van uw man zwaar verdrietig was en u de tijd gekregen hebt om te herstellen (CGVS, pg 10). Het komt weinig aannemelijk over dat er gedurende de eerste vier jaar na het overlijden van uw man nooit over uw situatie als weduwe werd gesproken en of u al dan niet wilde hertrouwen. U verklaarde dat u het niet had zien aankomen toen het onderwerp huwelijk voor het eerst werd aangesneden (CGVS, pg 10). De eerste keer dat uw neef u kenbaar maakte dat hij met u wilde trouwen, stuurde hij een van zijn vrouwen naar u om het voor te stellen (CGVS, pg 10). U was verrast, in paniek en u had er nooit aan gedacht (CGVS, pg 10). Het is zonder meer bevreemdend dat uw neven u eerst vier jaar lang zouden met rust gelaten hebben en u de tijd gunden om van uw verdriet te herstellen, wat getuigt van een groot respect voor uw rouwproces, om u dan vervolgens compleet te overvallen met een eis tot een huwelijk en u in de daaropvolgende periode geheel respectloos te behandelen - u verklaarde zelfs dat u als een dier werd behandeld (CGVS, pg 10) - omdat u weigerde te huwen met uw neef. Een dergelijke bruuske en totale ommezwaai in het gedrag en karakter van uw neven lijkt erg onwaarschijnlijk.

Bovendien is het markant dat uw neef met u zou willen hebben huwen sinds ongeveer 2014, maar dat u er toch in geslaagd zou zijn dit huwelijk af te houden tot het einde van het jaar 2018. Indien uw neef u werkelijk tot een huwelijk zou willen dwingen en van mening zou zijn dat het voor een Iraakse vrouw niet paste om ongehuwd te blijven (CGVS, pg 6), zou veeleer verwacht worden dat uw neef de zaak niet zo lang – u bent immers volgens uw verklaringen al sinds 2010 weduwe - zou laten aanslepen en al zeker niet dat hij zich ook nog eens met uw verzoek tot uitstel zou akkoord verklaren. Ook dit aspect van uw relaas komt onlogisch voor.

Daarnaast wekt het verbazing dat u toch nog meerdere jaren in Bagdad bent gebleven ook nadat uw neven u bijzonder slecht zouden beginnen behandelen zijn en u pas in oktober 2018 het land ontvlucht bent. Nochtans verblijven uw zonen al in België sinds 2010 en kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u naar Iraakse normen niet onbemiddeld bent of was, zodat u wel over de mogelijkheid zou beschikt hebben om eerder te vertrekken. U bent daarenboven een hoogopgeleide vrouw en u werkte als lerares van na uw studies tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, pg 5), hetgeen al niet evident is in de Iraakse context (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier over de scholings- en werkzaamheidsgraad van Iraakse vrouwen). Er is in uw geval dan ook geen sprake van een gebrek aan zelfredzaamheid of een onvermogen om een vertrek te organiseren, zodat er redelijkerwijze niet ingezien kan worden waarom u nog zo lang in dergelijke omstandigheden bij uw neven in Bagdad zou gebleven zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten

(leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad]. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs vormen een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier op zich niet betwist worden. Waar u aanhaalde dat u aan nek- en rugpijn lijdt doordat u in Irak fysiek geweld onderging, kan het medisch attest dat u neerlegt dit niet aantonen. Het attest van uw huisarts somt namelijk enkel de verschillende aandoeningen op waar u aan lijdt. De arts heeft geen uitspraak gedaan over de mogelijke oorzaak van deze aandoeningen. Een medisch attest kan hoe dan ook geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin een persoon zijn verwondingen of trauma opliep, nu een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen de patiënt hem vertelt, hetgeen ook van toepassing is op het psychisch attest dat u hebt neergelegd. Dit attest kan niet aantonen dat uw psychische klachten die erin opgesomd worden het gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde situatie in uw land van herkomst en kunnen derhalve uw geloofwaardigheid niet herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en de stukken

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 39/2, 39/98, 39/76, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de formele motiveringsplicht, *“minstens de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Na de artikelen 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet te hebben belicht, betoogt verzoekster als volgt: *“Op 11 maart 2020 werd het corona-virus (Covid-19) door de Wereldgezondheidsorganisatie als een pandemie bestempeld (stuk 24, Medi-sfeer, WHO omschrijft uitbraak coronavirus eindelijk als pandemie, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://www.medi-sfeer.be/nl/nieuws/who-omschrijft-uitbraak-coronavirus-eindelijk-als-pandemie.html>). Deze pandemie is zonder twijfel een algemeen bekend feit. Dit omdat het virus (Covid-19) de hele wereld in bedwang houdt, waardoor zo goed als alle landen in lockdown zijn ter bescherming van hun bevolking tegen de verspreiding van dit virus.*

Net zoals verweerster moet onderzoeken of verzoekster bij een terugkeer naar Irak louter door haar aanwezigheid het risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, had ze moeten onderzoeken in welke mate Irak getroffen wordt door het coronavirus om te bepalen of verzoekster bij een terugkeer zou worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling. Zij heeft nagelaten dit onderzoek te voeren.

Net zoals de rest van de wereld is Irak niet gespaard gebleven van het virus COVID-19. Het was slechts een kwestie van tijd voor het virus zijn intrede zou doen in het land. Buurland Iran is immers het derde zwaarst getroffen land in de wereld.

Op 15 maart 2020 stelden de Iraakse autoriteit een avondklok in en spoorden ze de bevolking aan om zoveel mogelijk binnen te blijven (stuk 12, New York Times, Iraq Eases Some Lockdown Restrictions Ahead of Ramadan, 21 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/reuters/2020/04/21/world/middleeast/21reuters-health-coronavirus-iraq-curfew.html>).

Op 20 april 2020 zouden er volgens de officiële informatie van de Iraakse overheid 1.574 besmettingen zijn, 82 doden en 1.043 genezen patiënten (stuk 12, New York Times, Iraq Eases Some Lockdown Restrictions Ahead of Ramadan, 21 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/reuters/2020/04/21/world/middleeast/21reuters-health-coronavirus-iraq-curfew.html>).

De nieuwssite Reuters had echter al in het begin van de maand april gewaarschuwd dat het ware aantal veel hoger ligt. Op basis van anonieme contacten met drie dokters rapporteerde Reuters op 2 april 2020 dat het aantal besmettingen tussen 3.000 en 9.000 ligt. De nieuwssite werd beboet en geschorst door de overheid (stuk 13, Reuters, Reuters stand by report on Iraq coronavirus cases, 4 april 2020, te consulteren op: <https://www.dw.com/en/reuters-stands-by-report-on-iraq-coronavirus-cases/a-53018669>).

Medici vrezen dat het virus zich snel zal verspreiden in Irak. Het gezondheidssysteem is niet opgewassen tegen een epidemie. Door het jarenlange conflict is de sector uitgeput: er zijn niet enkel financiële tekorten, maar ook tekorten in voorzieningen en medisch materiaal.

“De vraag is ook of het Iraakse gezondheidssysteem een kordate en adequate corona-aanpak op poten kan zetten. Het systeem is al enorm uitgeput en onder druk gezet door de opeenvolgende conflicten in het land.” (stuk 14, MO, Corona wereldwijd: regeringen hadden prioriteit moeten geven aan gezondheid, niet aan economie, 18 maart 2020, te consulteren op: <https://www.mo.be/analyse/corona-wereldwijd#irak>, [...])

Dokters hebben al vroeg aan de alarmbel getrokken en zeiden zelfs dat ze de epidemie meer vrezen dan het geweld door het conflict. De reden is omdat ze besmette personen niet correct kunnen behandelen. Ze hebben te weinig bedden, te weinig materiaal en mensen weten niet hoe ze zichzelf kunnen beschermen.

“If this gets bigger it could be beyond our control. We could have 1,000 cases next week. There’s a lack of ventilators and other equipment - maybe 10 ventilators at our hospital.” (stuk 15, Reuters, In Iraq, coronavirus terrifies even doctors hardened by the conflict, 27 maart 2020, te consulteren op: <https://www.reuters.com/article/us-health-coronavirus-iraq/in-iraq-coronavirus-terrifies-even-doctors-hardened-by-conflict-idUSKBN21E1VG>)

“It’s all about the numbers - if the number rises up to 10,000, let’s say, we won’t even have enough beds to put people in and of course we won’t have the ventilators for the badly-infected people.

(...)

The country’s healthcare spending, at around \$153 per capita annually, is less than half that of neighbouring Iran, which has itself been severely struggling to contain the crisis, while according to the World Health Organisation (WHO), there are 8.2 doctors for every 10,000 people in Iraq.

According to figures compiled by the health ministry in 2018, Iraq had 799 intensive care beds compared to around 4,000 in the United Kingdom, a country less than twice the size of Iraq, and one that has also seen its healthcare system straining.

The WHO has estimated there are, in general, 14 hospital beds in Iraq for every 10,000 people.

Although resources are available to manage the current intake of infections, there are fears that the number of infected could be much higher, as only around 2,000 people have been tested out of Iraq's 40 million-strong population - placing a much greater burden on an already creaking and underfunded system.

(...)

"Also most people don't have protective equipment and they don't know how to protect themselves. For example, many of them came to the hospital putting their hands on their face thinking that would protect them against the virus." (stuk 16, Middle East Eye, Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.middleeasteye.net/news/coronavirus-iraq-doctors-warn-healthcare-collapse-if-cases-continue-rise>, [...])

Artsen zonder Grenzen heeft al hulp gestuurd naar Irak, maar dit is onvoldoende om de structurele problemen van het gezondheidssysteem op te lossen (stuk 17, MSF, MSF supports Iraqi hospitals responding to COVID-19, 14 april 2020, te consulteren op: <https://www.msf.org/msf-supports-iraqi-hospitals-responding-covid-19-pandemic>).

Een tweede probleem in de strijd tegen COVID-19 is de bevolking zelf. Medici zien dat burgers de afgekondigde maatregelen niet naleven en zelfs niet serieus nemen.

"De autoriteiten hebben het publieke leven aan banden gelegd, maar het uitgaansverbod wordt genegeerd. De Irakezen blijven samenkomen, blijven hun sigaretten en waterpijpen met elkaar delen, blijven handen schudden en elkaar kussen en knuffelen", stelt Akram vast. 'Het virus zal zich hier dus veel sneller gaan verspreiden dan in een doorsnee land.' (stuk 14, MO, Corona wereldwijd: regeringen hadden prioriteit moeten geven aan gezondheid, niet aan economie, 18 maart 2020, te consulteren op: <https://www.mo.be/analyse/corona-wereldwijd#irak>, [...])

Dit is enerzijds te wijten aan het wantrouwen ten aanzien van de overheid en de slechte reputatie van het gezondheidssysteem. Anderzijds spelen maatschappelijke en religieuze overtuigingen een rol. Er geldt een stigma op ziekte en quarantaine waardoor zieke burgers geen medische behandeling zoeken. Dit is natuurlijk rampzalig aangezien het virus zich zo kan blijven verspreiden.

"The stigma attached to illness and quarantine in Iraq and some other Middle Eastern countries largely reflects cultural and religious beliefs. But it also involves an ingrained distrust of the government, historical experience and the fear that given the ragged state of Iraq's health care system, going to the hospital could be fatal.

(...)

"The coronavirus and pandemics overall cause disruptions of social and religious practices, and it's not easy to tell people that the coronavirus is stronger than God," said Omar Dewachi, a professor of medical anthropology at Rutgers University, who was born and brought up in Iraq.

Quarantining those who are infected imposes a double humiliation in many Iraqi communities. First, it assures that everyone in the neighborhood will learn about the illness. Second, if the victim is a man, it signifies that he is no longer able to protect his wife, his children or in the case of an elder brother, his younger siblings, and so has fallen short of fulfilling his role in the family." (stuk 18, New York Times, Stigma Hampers Iraqi Efforts to Fight the Coronavirus, 14 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/2020/04/14/world/middleeast/iraq-coronavirus-stigma-quarantine.html>, [...])

Een bijkomend probleem is dat veel burgers de veiligheidsmaatregelen niet begrijpen omwille van de hoge graad van analfabetisme.

He said that a major problem was a lack of literacy, meaning many were unable to follow the instructions being produced on how to cope with the virus.

"Since 2003, we have many people that can't read or write down their names," he said. "Illiteracy is killing people more than coronavirus." (stuk 19, Middle East Eye, Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise, 31 maart 2020, te consulteren op: <https://www.middleeasteye.net/news/coronavirus-iraq-doctors-warn-healthcare-collapse-if-cases-continue-rise>, [...])

Omdat burgers geen medische verzorging (durven te) zoeken, ziekenhuizen niet in staat zijn om uitvoerig te testen en de overheid niet transparant is over het aantal besmettingen in het land is het op heden niet duidelijk hoe ernstig het land getroffen is. Gezien deze omstandigheden lijkt de recent afgekondigde versoepeling van de lockdown naar aanleiding van de ramadan veel te vroeg (stuk 12, New York Times, Iraq Eases Some Lockdown Restrictions Ahead of Ramadan, 21 april 2020, te consulteren op: <https://www.nytimes.com/reuters/2020/04/21/world/middleeast/21reuters-health-coronavirus-iraq-curfew.html>).

Het is dan ook duidelijk dat verzoekster bij een terugkeer naar Irak zal blootgesteld worden aan een reëel risico op besmetting. Na een besmetting is er geen toegang tot voldoende gezondheidszorg. Leven in Irak maakt op heden een onmenselijke behandeling uit in strijd met art. 48/3 en/of 48/4 (o.a. §2, b)) VW.”

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende concrete toelichting bij het middel:

“- Positie als alleenstaande vrouw

Verzoekster is een alleenstaande, soennitische vrouw uit Bagdad. Na het overlijden van haar man en haar zoon werd ze onder de hoede genomen door [A.] en [S.], twee neven langs vaderskant. De neef [S.] wilde met haar huwen, maar zij weigerde. Sindsdien gebruikten de neven fysiek geweld tegen verzoekster.

Verweerster houdt geen rekening met de bijzondere precaire situatie van vrouwen in Irak. Uit objectieve informatie blijkt dat vrouwen een groot risico op vervolging lopen omwille van hun profiel, hun ondergeschikte maatschappelijke positie, de patriarchale cultuur en stammencultuur en een gebrekkig juridisch systeem. Er wordt verwezen naar het derde middel (zie infra derde middel)

- Vrees t.a.v. haar stam

Verzoekster is Irak ontvlucht omdat ze niet wil trouwen met haar neef die haar heeft opgevangen sinds het overlijden van haar man.

Door haar vlucht heeft ze de familie ten schande gebracht waardoor ze repercussies vreest.

Verweerster hecht geen geloof aan deze vrees omdat verzoekster geen concrete voorbeelden kan geven van vrouwen die in dezelfde situatie zijn terechtgekomen.

Het is niet omdat verzoekster deze informatie niet kan aanleveren dat de informatie daarom niet aannemelijk. De Iraakse cultuur is een stammencultuur waarbij de familiale eer het hoogste goed is. Een familielid mag dus de familie en/of stam niet ten schande brengen, op straffe van repercussies.

“Iraq is fundamentally a tribal society. Traditional tribal values, such as the honour of an individual or a family (sharaf) and solidarity towards one’s family or clan (‘asabiyya) have a strong bearing on social customs and the political culture of the country. Despite the existence of a civil justice system, practices deriving from traditional tribal justice (‘urf) survive in rural areas, in particular, as well as in some urban areas.” (stuk 2, Finnish Immigration Service, Overview of the Status of Women Living Without a Safety Net in Iraq, p. 17, 22 mei 2018, te consulteren op: https://migrifinland.fi/documents/5202425/5914056/Report_Women_Iraq_Migri_CIS.pdf/ab7712ba-bad7-4a1f-8c1f-f3f4013428a7/Report_Women_Iraq_Migri_CIS.pdf, [...])

Bovenop de sterke invloed van de stammen komt de ondergeschikte positie van vrouwen. Zij kunnen zich nog minder permitteren dan mannen en moeten zich schikken naar de wensen van de familie.

“According to CCCR director Mark Lattimer, women are considered inferior to men. Women are expected to travel with a male relative; an honourable woman would not be expected to travel alone or to act independently. Some of the violence during the conflict has been specifically aimed at women due to their conduct being considered politically or morally illicit. For instance, militia have killed women at venues claimed to be brothels or because they wore the wrong kind of clothing. Lattimer estimates that any woman living outside a family community is at risk. On the other hand, in many family communities women face an enemy within.” (stuk 2, Finnish Immigration Service, Overview of the Status of Women Living Without a Safety Net in Iraq, p. 19, 22 mei 2018, te consulteren op: https://migrifinland.fi/documents/5202425/5914056/Report_Women_Iraq_Migri_CIS.pdf/ab7712ba-bad7-4a1f-8c1f-f3f4013428a7/Report_Women_Iraq_Migri_CIS.pdf)

Verhalen over vrouwen die gedwongen worden om te trouwen, zelfs met de man die hen heeft verkracht, zijn talrijk. De zelfstandigheid van een vrouw is onbestaande.

“Iraqi society remains largely conservative, bound by tribal traditions and religious customs practised from its sprawling capital Baghdad to far-flung rural provinces.

(...)

They often trump government institutions, as tribes look to their own mediation methods to resolve disputes instead of the official court system.

Women and girls often suffer under these patriarchal systems, with many forced to marry against their will, subject to domestic abuse and deprived of an education.

(...)

Authorities in Misan said 198 women had attempted suicide over the past two years, and 14 of them lost their lives.

But details are scarce. Mental health problems in Iraq remain taboo, and efforts to discuss them with tribal leaders have seen little success.” (stuk 3, France 24, In Iraq, Tribal traditions rob women, girls of rights, 18 april 2019, te consulteren op: <https://www.france24.com/en/20190418-iraq-tribal-traditions-rob-women-girls-rights>, [...])

Vrouwen hoeven niet te rekenen op steun van de Iraakse staat. Het jarenlange conflict heeft de staat zodanig verzwakt dat de eeuwenoude stammen de rol van overheid hebben overgenomen. Dit is met name het geval bij soennitische stammen, zoals de stam van verzoekster.

“Most prominently, however, tribes have been engaged by successive Iraqi regimes to provide security where the state is weak. While tribalism is ubiquitous throughout Iraq, it is particularly prominent among the Sunni community. Indeed, tribalism is at the core of Sunni political identity and mobilization, a fact that must be considered when thinking about how to address the Sunni grievance of political marginalization.” (stuk 4, War on the Rocks, Baghdad must seize the chance to work with Iraq’s tribes, 17 januari 2018, te consulteren op: <https://warontherocks.com/2018/01/baghdad-must-seize-chance-work-iraqs-tribes/>, [...])

Conflicten binnen de stam worden opgelost via het juridische systeem van de stammen zelf. Gezien de ondergeschiktheid van vrouwen is het evident dat zij niet kunnen rekenen op effectieve bescherming.

Zelfs binnen het reguliere juridische systeem vangen vrouwen bot. Het systeem is onbetrouwbaar door de corruptie en door de invloed van de stammen.

“Tribal customary law, urf, is a dynamic amalgamation of tribal customs, precedents from prior tribal resolutions, and, to a certain extent, interpretations of sharia law, although not all tribal rulings are strictly in line with Islamic law. Urf shapes the entire tribal justice process. It may evolve through iteration and according to prevailing circumstances.

(...)

The informal tribal justice and formal justice systems frequently overlap and even coordinate with each other, and at other times challenge each other. Iraqis use (and abuse) these systems as they seek justice, revenge, or absolution from guilt

(...)

Sometimes the line between the state and tribe is blurred. Tribal sheikhs, their relatives, and other tribesmen may staff security, judicial, police, and other Iraqi government bodies.

(...)

Other times, law enforcement personnel are reluctant to interfere in tribal conflicts, as their involvement may risk further escalation.

(...)

Despite coordination, sheikhs regularly extol what they perceive as the superiority of the tribal justice system, describing it as faster, fairer, and less corrupt than the Iraqi court system.” (stuk 5, The Century Foundation, Tribal Justice in a Fragile Iraq, p. 6-8, 7 november 2019, te consulteren op: https://production-tcf.imgix.net/app/uploads/2019/11/08121945/tribal-justice_bobseinePDF.pdf, [...])

“For example, in a court of law, a woman’s testimony is worth half that of a man in some cases and is equal in other cases. The law generally permits women to initiate divorce proceedings against their spouses, but the law does not entitle a divorced woman to alimony other than child support or two years’ financial maintenance in some cases; in other cases the woman must return all or part of her dowry or otherwise pay a sum of money to the husband. Under the law the father is the guardian of the children, but a divorced mother may be granted custody of her children until age 10, extendable by a court up to age 15, at which time the children may choose with which parent they wish to live. All recognized religious groups have their own personal status courts responsible for handling marriage, divorce, and inheritance issues, and discrimination toward women on personal status issues varies depending on the religious group.” (stuk 6, US Department of State, Iraq 2019 Human Rights Report, p. 51, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2020/03/IRAQ-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT-1.pdf>).

Verzoekster heeft dus een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van haar stam. Zij kan niet rekenen op effectieve bescherming van de staat, aangezien die enorm verzwakt is en zelf beïnvloed wordt door de stammen.

- Vertrek uit Irak

Verzoekster is dankzij de hulp van haar vriendin M.(...) gevlucht. Haar vriendin raadde haar aan om haar huis in Erbil te verkopen. Verzoekster gaf haar een volmacht en de vriendin zou alles regelen, inclusief het zoeken naar een smokkelaar die verzoekster zou kunnen helpen vluchten.

Verzoekster was helemaal niet betrokken bij de regeling van haar vertrek. Het kon haar op dat moment allemaal niet schelen, want ze wilde gewoon vertrekken. Dit gaf ze ook aan tijdens haar persoonlijk onderhoud.

“Ik heb gezegd dat zij alles moest regelen.” (administratief dossier van 2 juli 2019, p. 6)

Verweerster vindt deze houding ongeloofwaardig en vindt dat verzoekster minstens had moeten weten of haar eigendom al dan niet verkocht was.

Verweerster gaat door deze beoordeling haar bevoegdheid te buiten.

Ten eerste houdt ze geen rekening met de psychologische problemen die verzoekster ervaart omwille van de jarenlange (fysieke) mishandeling en onderdrukking. De medische problemen worden door verweerster niet betwist.

“U legde ook een attest neer van een psycholoog waarin uw vluchtrelaas overlopen wordt en volgende symptomen en klachten worden opgesteld: slaapstoornissen, hoofdpijn, stemmingsstoornis, psychische stress, psychosomatische klachten, drukkend gevoel op de borst, somber gevoel, gebrek aan eetlust, concentratiestoornis, vergeetachtigheid, paniekaanvallen, sociaal isolement, nachtmerries en angst voor de dood.” (stuk 1, p.1)

Uit het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat de psychologische impact haar zelfstandigheid en haar veerkracht heeft verminderd. Herhaaldelijk gaf verzoekster aan dat ze een einde aan haar leven wilde maken door de behandeling thuis.

“telkens als er over een huwelijk werd gesproken, was ik daar kapot van. Dat was de moeilijkste tijd van mijn even. Ik heb zelfs een paar keer gedacht om zelfmoord te plegen.

(...)

Een vrouw wordt behandeld als slaag. Ik was psychologisch uitgeput daar. Ik dacht iedere dag dat de volgende dag zelfmoord zou plegen.

(...)

Weet ik niet. Ik had er genoeg van. Ik wou alles aan hem geven. Ik wou naar mijn kinderen komen om bij hen te sterven, beter dan bij neven. Ik wist dat een vrouw hier wel iets te zeggen heeft, niet zoals daar. Toen ik de eerste dag hier was, ik had nachtmerries van mijn neven. Ik werd huilend wakker van angst. Mijn kinderen probeerden me te troosten. Maar ik kon er niks aan doen, zit diep in mij.

(...)

Nee, zeker niet. Niet terug naar de plaats waar ik werd onderdrukt en mishandeld. Ik was niet stabiel” (administratief dossier van 2 juli 2019, p. 6, 10, 12, 16)

Verzoekster was lusteloos. Ze hield zich enkel sterk aan het idee dat ze Irak voorgoed zou kunnen verlaten en haar zonen zou kunnen weerzien. Hoe haar reis eruit zou zien, maakte haar niet uit.

Verweerster had dus de verklaringen met de nodige voorzichtigheid moeten beoordelen, in plaats van zich in de plaats te stellen van verzoekster en te oordelen hoe ze zich had moeten gedragen. Dit is de tweede fout die verweerster maakt in haar beoordeling.

“A determination of credibility by reference to demeanour has a subjective basis that will inevitably reflect the values, views, experience, prejudices, and cultural norms of the decision-maker and is, therefore, at odds with the requirement of objectivity and impartiality.

(...)

The credibility assessment should be based on the available relevant evidence and not on the decisionmaker's intuition or gut feeling. Speculative argument that fails to rely on objective and reliable sources of information and that reflects the decision-maker's own theory about how the applicant or others could or should have acted, or about how certain events could or should have unfolded, violates the principle of objectivity.” (stuk 7, UNHCR, Beyond proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems, p. 39, mei 2013, te consulteren op: <https://www.unhcr.org/protection/operations/51a8a08a9/full-report-beyond-proof-credibility-assessment-eu-asylum-systems.html>, [...])

De beoordeling van verweerster ontkent de (psychologische) moeilijkheden die volgen uit een cultuur die vrouwen onderdrukt.

- Familiale problemen

Nadat verzoekster haar echtgenoot én haar zoon was verloren door een aanslag werd ze opgevangen door haar twee neven A.(...) en S.(...). De neven hebben haar voldoende tijd gegeven om te rouwen aangezien ze twee verliezen te verwerken had.

Omdat het in Irak niet geaccepteerd is dat vrouwen alleen blijven, vroeg (dwong) haar neef haar om te huwen. Het was dus te verwachten dat de neven ooit zouden aanzetten met een huwelijksaanbod. De vraag was enkel wanneer.

In Irak moeten veel weduwes gedwongen hertrouwen. Door het jarenlange conflict in Irak zijn miljoenen vrouwen weduwe geworden. De oplossing van de Iraakse staat om de positie van de vrouw te versterken is door hen toe te laten om opnieuw te trouwen en in veel gevallen een polygaam huwelijk aan te gaan (stuk 8, MEMRI, Female Iraqi MP's Proposal to Enshrine Polygamy in Law Causes Public Uproar in the Country, 5 juli 2019, te consulteren op: <https://www.memri.org/reports/female-iraqi-mps-proposal-enshrine-polygamy-law-causes-public-uproar-country>).

“Nothing has changed since then, and Iraqi widows are living in extreme poverty, fear and vulnerability to violence, sexual violence, abductions, forced remarriage, honour killings and trafficking” (stuk 9,

WPD, *Issues of discrimination in widowhood in Iraq*, te consulteren op: https://tbinternet.ohchr.org/Treaties/CEDAW/Shared%20Documents/IRQ/INT_CEDAW_NGO_IRQ_16190_E.pdf, [...])

In het geval van verzoekster gaven haar neven haar vier jaar. Verzoekster vermoedt dat ze haar zo lang de tijd hebben gegeven om te rouwen zodat de neven de hele stam aan hun zijde zouden krijgen zodat verzoekster in feite het huwelijksaanbod onmogelijk zou kunnen weigeren.

Na vier jaar begon neef fysiek geweld te gebruiken, moest ze haar loon afgeven, mocht ze niet meer met de auto rijden en werd haar auto verkocht, hij verkocht haar juwelen. Daarna dwong hij haar om haar huis te verkopen in Haifa (administratief dossier van 2 juli 2019, p. 12).

Deze ommezwaai lijkt misschien raar voor verweerster, maar is de Iraakse cultuur niet vreemd. Vrouwen worden vaak het slachtoffer van huiselijk geweld.

“c) Domestic violence is reported to be increasing and to remain widely accepted in society. In areas under control of the central government, there is no adequate legal framework protecting victims from domestic violence.” (stuk 10, UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*, mei 2019, p. 91, te consulteren op: <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5cc9b20c4&skip=0&query=iraq&searchin=fulltext&sort=date>, [...])

Verweerster vindt het bovendien ongeloofwaardig dat verzoekster vier jaar in zulke moeilijke omstandigheden bleef leven aangezien ze een zelfstandige en hoogopgeleide vrouw is. Ook hier geldt wat reeds uiteen werd gezet: de jarenlange onderdrukking hadden een zware psychologische impact op verzoekster waardoor haar zelfstandigheid en haar veerkracht verminderden.

Verzoekster heeft op een ogenblik overwogen om klacht neer te leggen, maar gelet op het gebrekkige juridisch systeem in Irak heeft ze hiervan afgezien.

“U zei daarstraks dat u eraan dacht klacht in te dienen tegen de mishandeling door neef, maar nooit gedaan. Zou dat onderzocht worden, los van het feit dat de clan u problemen zou bezorgen?”

Nee, ze zouden niets doen. Maar het zou een poging zijn om zelf iets gedaan te hebben tegen de situatie. Was een poging mezelf te redden, dat ik eraan dacht.” (administratief dossier van 2 juli 2019, p. 15)

“According to Freedom House (2018), the Iraqi judiciary is prone to corruption, political pressure, tribal intimidation and religious interests. Because the judicial system is unreliable or inaccessible, many Iraqis turn to tribal justice bodies for the resolution of disputes.” (stuk 2, Finnish Immigration Service, *Overview of the Status of Women Living Without a Safety Net in Iraq*, p. 17, 22 mei 2018, te consulteren op: https://migri.fi/documents/5202425/5914056/Report_Women_Iraq_Migri_CIS.pdf/ab7712ba-bad7-4a1f-8c1f-f3f4013428a7/Report_Women_Iraq_Migri_CIS.pdf, [...])

Gezien de Iraakse cultuur en de ondergeschikte positie van vrouwen is het niet vreemd dat verzoekster na vier jaar plots werd gedwongen door haar neef om te hertrouwen. Het huiselijk geweld waarvan ze het slachtoffer is geworden blijkt ook jammer genoeg een vaste praktijk te zijn binnen Iraakse families.

Bij een terugkeer naar Irak zou verzoekster dus moeten terugkeren naar een familie die haar kwaad wil doen. Verzoekster heeft geen familiaal netwerk meer in Irak. Haar twee zonen wonen in België en hebben ondertussen de Belgische nationaliteit verkregen.”

2.3. In een derde middel, afgeleid uit een schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”, gaat verzoekster in op de preciaire situatie van alleenstaande vrouwen in Irak. Zij argumenteert als volgt:

“Verzoekster is een alleenstaande, soennitische vrouw uit Bagdad. Na het overlijden van haar man en haar zoon werd ze onder de hoede genomen door twee neven langs vaderskant. Een neef wilde huwen met haar, maar zij weigerde. Sindsdien gebruikten de neven fysiek geweld tegen verzoekster.

De positie van alleenstaande vrouwen in Irak is bijzonder precair. Verweerster houdt geen rekening met dit profiel.

In de bestreden beslissing argumenteert verweerster dat verzoekster een zelfstandige, hoogopgeleide en bemiddelde vrouw is die werkte, waardoor er geen sprake is van een gebrek aan zelfredzaamheid (stuk 1, p.3). Om die reden vindt ze het onbegrijpelijk dat verzoekster lange tijd in moeilijke omstandigheden in Bagdad is blijven leven.

De beoordeling van verweerster doet geweld aan de moeilijke positie en situatie van vrouwen in Irak. Verweerster geeft zelf aan dat hun situatie niet evident is (stuk 1,p. 3), maar tegelijkertijd koppelt ze hier geen gevolgen aan.

In een recent arrest oordeelde uw Raad dat alleenstaande vrouwen in Irak een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun profiel en omwille van het geweld waarvan ze slachtoffer kunnen worden.

« Enfin, le Conseil observe que la partie requérante a joint à sa requête des articles attestant des difficultés des femmes seules à vivre en Irak et des violences dont elles sont victimes. Il estime par conséquent, au vu de son profil, et de sa provenance, que la requérante, en cas de retour en Irak, peut raisonnablement nourrir des craintes d'être persécutée.

Conformément à l'article 48/7 de la loi du 15 décembre 1980, le fait qu'un demandeur d'asile a déjà été persécuté dans le passé ou a déjà fait l'objet de menaces directes d'une telle persécution est un indice sérieux de la crainte fondée du demandeur d'être persécuté ou du risque réel de subir des atteintes graves, sauf s'il existe de bonnes raisons de croire que cette persécution ou ces atteintes graves ne se reproduiront pas. En l'espèce, le Conseil n'aperçoit aucune bonne raison de penser que les persécutions subies par la requérante ne se reproduiront pas.

Par ailleurs, au vu de la situation sécuritaire préoccupante à Bagdad qui est la région de provenance de la requérante, il est illusoire de croire qu'elle pourra bénéficier de la protection de ses autorités nationales afin de se prémunir contre les risques de persécutions qu'elle encourt. De plus, aucun élément du dossier ne permet de soutenir qu'il peut être raisonnablement attendu de la requérante qu'elle s'installe dans une autre région de l'Irak afin d'échapper au risque de persécution redouté. » (arrest RvV nr. 229 175 van 25 november 2019, [...])

Verzoekster verwijst naar verschillende objectieve informatie die aantoont dat alleenstaande vrouwen een reëel risico lopen op schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekster verwijst naar de bevindingen van Asylus. Dit is een internationaal netwerk van vrijwillige onderzoekers die onderzoek doet naar specifieke vragen binnen het asiel- en vreemdelingenrecht.

Zij stellen vast dat vrouwen een groot risico lopen op vervolging omwille van de stammencultuur in het land. Een weigering om in te gaan tegen de familiale wensen kan de eer van de familie schaden en ernstige gevolgen teweeg brengen. Als een vrouw geen familiale steun meer geniet, loopt ze in de maatschappij eveneens een risico omwille van de stigmatisering van alleenstaande vrouwen en omwille van het gaande conflict, waarvan vrouwen een groot slachtoffer zijn.

“- Marrying against the family's wishes, as well as other behaviours related to “family honour”, can have dangerous consequences, including murder, because of the prevalence of tribal justice.

- Due to the scale of violence in the country, women are especially at risk. This becomes more severe if they do not have male support provided by their family, as they can become at risk of exploitation and human trafficking. The severity of the risk increases if they are single mothers, due to the additional stigmatization in society.

- Support for lone women without a social network, such as shelters in case of need, is almost non-existent in Iraq. Moreover, access to financial assets and financial credit is challenging and social obstacles prevents employment, often leading to problems such as food insecurity. UNHCR considers lone women asylum seekers from Iraq especially vulnerable if they were to go back to Iraq, and thus advises on provision of international protection.” (stuk 11, Asylus, Iraq, Situation of Sunni Women in Baghdad, augustus 2019, p.6-9, te consulteren op: https://resources.asylos.eu/wp-content/uploads/reports/glo2019-21_iraq.pdf, [...])

UNHCR heeft vorig jaar op omstandige wijze het risico uiteengezet dat alleenstaande vrouwen in Irak lopen. Ze kunnen het slachtoffer worden van verschillende soorten van geweld. Bescherming is amper aanwezig omwille van een gebrekkige staatsbescherming én omdat de ondergeschikte positie van vrouwen ingebakken zit in de cultuur.

“Women and girls are reported to face legal and societal discrimination and specific forms of violence on account of their gender, including sexual violence, domestic violence, “honour”-based violence, forced and child marriage, FGM and trafficking for the purpose of sexual exploitation and forced prostitution.

(...)

Women without male support provided by their family or tribal network, including widows, divorcees, and those who escaped situations of domestic violence, “honour” crimes, or forced or child marriage, are reported to be particularly vulnerable to further abuse, exploitation and trafficking.

(...)

In all of Iraq, most cases of violence against women are thought to remain unreported due to high levels of social stigmatization, societal perceptions that domestic issues should be dealt with as “family matters”, lack of police and judicial personnel trained to deal with gender-based violence cases, as well as a lack of protective legislation.

(...)

c) Domestic violence is reported to be increasing and to remain widely accepted in society. In areas under control of the central government, there is no adequate legal framework protecting victims from domestic violence.

(...)

d) *"Honour"-Based Violence* Violence committed by family members to protect the honour of the family or tribe reportedly remains widespread, and is "cutting through religious and ethnic divides, with a strong tribal element and linked with the strong patriarchal society".

"Depending on the individual circumstances of the case, UNHCR considers that women falling in the following categories are likely to be in need of international refugee protection:

a) *Survivors and those at risk of sexual violence, domestic violence, "honour"-based violence, or FGM;*
b) *Those at risk of forced and/or child marriage;*

c) *Survivors and those at risk of trafficking for the purpose of sexual exploitation and forced prostitution. UNHCR considers that women and girls falling in the following categories may be in need of international refugee protection, depending on the individual circumstances of the case:*

a) *Women in the public sphere;*

b) *Women and girls without genuine family support, including widows and divorcees.*

Depending on the individual circumstances of the case, women and girls of these profiles or in these specific circumstances may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group, their religion, or their (imputed) political opinion, combined with a general unavailability of State protection from such persecution where the actors of persecution are non-State actors." (stuk 10, UNHCR, International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq, mei 2019, p. 85, 86, 87, 91, 92 en 96, te consulteren op: <https://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5cc9b20c4&skip=0&query=iraq&searchin=fulltext&sort=date>, [...])

Ook het US Department of State kaart in zijn jaarlijks mensenrechtenrapport de precare situatie aan van vrouwen. De ondergeschikte positie van vrouwen maakt hen kwetsbaar voor verschillende soorten van geweld, gaande van huiselijk en seksueel geweld tot discriminatie. De patriarchale structuur en de stammencultuur in het land zorgen ervoor dat geweld tegen vrouwen zelden strafbaar is. In de uitzonderlijke gevallen dat geweld strafbaar is, is er geen vervolging omwille van een slecht werkend juridisch systeem (stuk 6, US Department of State, Iraq 2019 Human Rights Report, p. 46-52, 11 maart 2020, te consulteren op: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2020/03/IRAQ-2019-HUMAN-RIGHTS-REPORT-1.pdf>).

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekster, als alleenstaande vrouw in Irak, een gegronde vrees voor vervolging heeft in Irak. In de bestreden beslissing wordt onvoldoende rekening gehouden met dit profiel."

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit een schending van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht, houdt verzoekster voor dat er sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Irak, wat leidt tot systematische en voortdurende schendingen van fundamentele mensenrechten. Zij licht dit toe aan de hand van volgende argumenten:

"Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Verweerster heeft immers de plicht om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

"Gelet op het hoger gestelde heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen te baseren op actuele informatie inzake de situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft, of zou moeten hebben, minstens van het door verzoekster in zijn verzoekschrift besproken recente rapporten dat prima facie lijkt te wijzen op een problematische humanitaire en veiligheidssituatie in Kaboel". (RvV, 27 december 2013, nr. 116432).

Verzoekster is afkomstig uit Irak. Dit wordt in de bestreden beslissing niet in twijfel getrokken.

De uitbraak van het coronavirus in Irak heeft een negatieve weerslag op de veiligheidssituatie.

De terreurgroep Islamitsche Staat (IS) profiteert van de lockdown en de verminderde capaciteit van de Iraakse overheid om anti-terrorisme operaties uit te voeren. De terreurgroep floreert en heeft de voorbije maand zijn aanvallen opgedreven.

"The Iraqi military are meanwhile distracted by disaster relief, enforcing a nationwide curfew, and looking after their own health and that of their families. (Officially, the virus had sickened over 1,100 and killed 65 Iraqis as of Tuesday, but lack of testing means the real number is likely significantly higher.) Rural clearance operations have almost ceased and the pace of special forces raids has slackened, in part because of the severe disruption to intelligence, planning and air support provided by the U.S.-led coalition.

For the Islamic State, this is all a godsend. In its view, the pandemic is a literal act of divine intervention as it reached its lowest ebb. Terrorism expert Aymenn Jawad al-Tamimi noted that IS' newsletter, Al-Naba, called coronavirus "God's torment" upon the "Crusader nations," and urged fighters to take advantage of the distraction and disruption caused by the virus.

(...)

On the ground, there have been small signs of Islamic State recovery at the tactical level, probably due to the cessation of counterinsurgency operations targeting them.

The four Iraqi military "clearance" operations undertaken in March were half as many as in April, and they lacked the coalition intelligence and air support that can focus such operations more effectively, instead falling into the less efficient category of unearthing arms caches but not catching enemy fighters.

(...)

Islamic State's next steps are easy to guess. It will increase rural assassination raids on local village leaders—so-called mukhtars—and use intimidation to increase its ability to raise funds. Disruption to security force clearance operations will increase IS' ability to make advanced roadside bombs in its hideouts and use these weapons, and other harassment tactics, to keep the security forces buttoned down in their bases.

If left unchecked, this kind of aggressive patrolling allows insurgents to gain psychological dominance over the local military garrisons and civilian populations. Before long, the insurgents will become the local power brokers, and it will no longer be possible to claim that IS' days of territorial control are over. This is how the caliphate knits itself back together, one village at a time. This is exactly how it happened in 2012-14, after the previous U.S. withdrawal." (stuk 20, Politico, How the Islamic State Feeds on Coronavirus, 8 april 2020, te consulteren op: <https://www.politico.com/news/magazine/2020/04/08/how-the-islamic-state-feeds-on-coronavirus-175192>, [...])

De heropleving van IS komt op een ogenblik dat de situatie in Irak bijzonder onrustig is. Begin oktober begon de Iraakse bevolking protesteren tegen de corrupte overheid. De manifestaties begonnen in Bagdad, maar verspreidden zich al snel over het hele land. De protesten verlopen bovendien zeer tumultueus. In de eerste vier dagen zouden maar liefst 72 doden gevallen zijn. Tot heden blijven de protesten plaatsvinden. Helaas blijven er ook op regelmatige basis dodelijke slachtoffers vallen. Bij de opstanden zijn er tot nu toe minstens 450 doden gevallen.

"Iraqi security forces have raided Baghdad's main anti-government protest site and attempted to eject protesters in southern cities, firing teargas and bullets which killed four people and wounded dozens more, police and medical sources said.

The push to end the demonstrations and restore order came hours after the populist cleric Moqtada al-Sadr, who has millions of supporters in Baghdad and the south, said he would halt his involvement in anti-government unrest.

(...)

Iraq's security forces have used teargas and live ammunition against mostly peaceful protesters since anti-government unrest broke out in Baghdad on 1 October. More than 450 people have died in the violence, according to a Reuters tally from police and medics."

(stuk 21, The Guardian, Several killed as Iraqi security forces raid protest site, 25 januari 2020, te consulteren op: <https://www.theguardian.com/world/2020/jan/25/iraq-security-kill-several-people-in-raid-on-anti-government-protests>, [...])

Eind 2019 verergerde de situatie nadat de Verenigde Staten de Iraanse generaal Soleimani hadden vermoord in Irak. De burgers keerden zich tegen de grootmacht omdat ze het beu zijn dat hun leven voortdurend in gevaar wordt gebracht door politieke spelletjes (stuk 22, VRT NWS, Boze manifestanten bestormen Amerikaanse ambassade in Bagdad, president Trump beschuldigt Iran, 31 december 2019, te consulteren op: <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/12/31/boze-manifestanten-bestormen-amerikaanse-ambassade-in-bagdad-a/>).

Irak heeft dus nog een lange weg voor de boeg tot het enige vorm van stabiliteit bereikt. Volgens dr. Abbas Kadhim, directeur van Atlantic Council's Iraq Initiative dat een denktank is over internationale betrekkingen, heeft de nieuwe Iraakse regering 5 uitdagingen die het onmiddellijk zal moeten aanpakken.

1. Het land moet een antwoord bieden op de economische problemen die aan de oorzaak liggen van de protesten die in oktober 2019 zijn uitgebroken. Het zal ook inspanningen moeten leveren om het gezondheidssysteem te ondersteunen in de strijd tegen COVID-19;

2. De regering zal de strijd tegen terrorisme moeten verderzetten en de kwestie met betrekking tot de milities moeten aanpakken;

3. Er zal een onderzoek moeten gevoerd worden naar de overlijdens tijdens de protesten en verantwoordelijken zullen gestraft moeten worden;

4. De regering zal gesprekken met de Verenigde Staten moeten aanvatten om de toekomstige relatie tussen de twee landen te bespreken;

5. De regering zal ervoor moeten zorgen dat de verkiezingen in 2022 voor de Raad van Afgevaardigden op een eerlijke en transparante manier kunnen verlopen (stuk 23, Atlantic Council, *Challenges for Iraq's new government under Mustafa Al-Kadhimi*, 22 april 2020, te consulteren op: <https://atlanticcouncil.org/blogs/menasource/challenges-for-iraqs-new-government-under-mustafa-al-kadhimi/>)

Zolang de economische crisis in het land aanhoudt en de terreurgroep IS niet definitief wordt bestreden, blijft de situatie in Irak precair. De subsidiaire bescherming moet aan verzoekster toegekend worden."

2.5. Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

- stuk 2: Finnish Immigration Service, *Overview of the Status of Women Living Without a Safety Net in Iraq*, p. 17, 22 mei 2018;
- stuk 3: France 24, *In Iraq, Tribal traditions rob women, girls of rights*, 18 april 2019;
- stuk 4: War on the Rocks, *Baghdad must seize the chance to work with Iraq's tribes*, 17 januari 2018;
- stuk 5: The Century Foundation, *Tribal Justice in a Fragile Iraq*, p. 6-8, 7 november 2019;
- stuk 6: US Department of State, *Iraq 2019 Human Rights Report*, p. 51, 11 maart 2020;
- stuk 7: UNHCR, *Beyond proof – Credibility Assessment in EU Asylum Systems*, p. 39, mei 2013;
- stuk 8: MEMRI, *Female Iraqi MP's Proposal to Enshrine Polygamy in Law Causes Public Uproar in the Country*, 5 juli 2019;
- stuk 9: WPD, *Issues of discrimination in widowhood in Iraq*;
- stuk 10: UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*, mei 2019, p. 91;
- stuk 11: Asylos, *Iraq, Situation of Sunni Women in Baghdad*, augustus 2019, p.6-9;
- stuk 12: New York Times, *Iraq Eases Some Lockdown Restrictions Ahead of Ramadan*, 21 april 2020;
- stuk 13: Reuters, *Reuters stand by report on Iraq coronavirus cases*, 4 april 2020;
- stuk 14: MO, *Corona wereldwijd: regeringen hadden prioriteit moeten geven aan gezondheid, niet aan economie*, 18 maart 2020;
- stuk 15: Reuters, *In Iraq, coronavirus terrifies even doctors hardened by the conflict*, 27 maart 2020;
- stuk 16: Middle East Eye, *Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise*, 31 maart 2020;
- stuk 17: MSF, *MSF supports Iraqi hospitals responding to COVID-19*, 14 april 2020;
- stuk 18: New York Times, *Stigma Hampers Iraqi Efforts to Fight the Coronavirus*, 14 april 2020;
- stuk 19: Middle East Eye, *Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise*, 31 maart 2020;
- stuk 20: Politico, *How the Islamic State Feeds on Coronavirus*, 8 april 2020;
- stuk 21: The Guardian, *Several killed as Iraqi security forces raid protest site*, 25 januari 2020;
- stuk 22: VRT NWS, *Boze manifestanten bestormen Amerikaanse ambassade in Bagdad, president Trump beschuldigt Iran*, 31 december 2019;
- stuk 23: Atlantic Council, *Challenges for Iraq's new government under Mustafa Al-Kadhimi*, 22 april 2020;
- stuk 24: Medi-sfeer, *WHO omschrijft uitbraak coronavirus eindelijk als pandemie*, 11 maart 2020.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 10 september 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar:

- het rapport van UNHCR *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq"* van mei 2019;
- EASO *"Country Guidance note: Iraq"* van juni 2019;
- EASO *"Country of Origin Report Iraq: Security situation"* van maart 2019;
- COI Focus *"Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak"* van 20 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden

gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekster verklaart afkomstig te zijn uit Bagdad. Zij is een soennitische moslima van Arabische origine. Verzoekster is weduwe en heeft twee zonen die in België verblijven. Op 31 januari 2011 kende het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toe aan haar zonen. Haar echtgenoot en zoon werden in 2010 vermoord door een sjiiitische militie. Verzoekster verklaart Irak te hebben verlaten omdat zij niet wilde huwen met haar neef S. Zij vreest bij terugkeer naar Irak te worden vermoord door haar clan al-Qaisy, omdat zij als vrouw zonder hun toestemming vertrokken is en zo hun eer aangetast heeft.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd. In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten zowel inhoudelijk als vormelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

Hij stelt vooreerst vast dat verzoeksters identiteitskaart en nationaliteitsbewijs een indicatie vormen van haar identiteit en nationaliteit, die op zich niet worden betwist .

Verder merkt hij op dat neergelegde medisch attest niet aantoonde dat verzoekster aan nek- en rugpijn lijdt doordat zij in Irak fysiek geweld onderging. Haar huisarts somt in dit medisch attest immers enkel de verschillende aandoeningen op waaraan verzoekster lijdt, maar hij doet geen uitspraak over de mogelijke oorzaak van deze aandoeningen. De commissaris-generaal wijst er verder op dat een arts weliswaar vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Hij haalt aan dat dit des te meer geldt in het geval van een (medisch) attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen de patiënt hem vertelt, hetgeen ook van toepassing is op het psychologisch attest dat verzoekster heeft neergelegd. Dit psychologisch attest kan volgens de commissaris-generaal niet aantonen dat verzoeksters psychische klachten die erin worden opgesomd het gevolg zouden zijn van de door haar aangehaalde situatie in haar land van herkomst.

Deze beoordeling is pertinent en vind steun in het administratief dossier. De Raad stelt vast dat verzoekster deze beoordeling geheel ongemoeid laat.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.3. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent haar vluchtmotieven. Zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast (i) dat verzoekster haar vrees om vermoord te worden bij terugkeer naar Irak door haar clan al-Qaisy omwille van haar vertrek zonder toestemming op geen enkele wijze concreet onderbouwt, (ii) dat verzoekster uiterst vage verklaringen aflegde over de wijze waarop zij haar vertrek uit Irak heeft georganiseerd, (iii) dat het weinig aannemelijk is dat haar neven verzoekster eerst gedurende vier jaar goed en respectvol zouden behandelen om dan plots na vier jaar een volledig andere houding ten aanzien van haar aan te nemen, (iv) dat het onlogisch is dat haar neef met haar zou willen hebben huwen sinds ongeveer 2014, maar dat verzoekster er toch in zou zijn geslaagd dit huwelijk af te houden tot het einde van het jaar 2018, en (v) dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster toch nog meerdere jaren in Bagdad is gebleven, ook nadat haar neven haar bijzonder slecht zouden zijn beginnen behandelen en zij pas in oktober 2018 het land is ontvlucht.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

4.4.1. Verzoekster slaagt er middels haar verzoekschrift niet in voormelde vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekster haar vrees om te worden vermoord bij terugkeer naar Irak door haar clan al-Qaisy omwille van haar vertrek zonder toestemming op geen enkele wijze concreet onderbouwt.

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat het niet is omdat zij geen concrete voorbeelden kan geven van vrouwen die in dezelfde situatie zitten, dat het niet aannemelijk is dat de Iraakse cultuur een stammencultuur is waarbij de familiale eer het hoogste goed is en vrouwen hierbij een ondergeschikte positie hebben.

In deze ontkennen noch het CGVS noch de Raad dat, zoals ook blijkt uit de door verzoekster aangehaalde informatie, er in Irak een stammencultuur geldt en vrouwen hierin een ondergeschikte positie hebben. Uit deze bijgebrachte informatie (stukken 2 en 3) blijkt echter niet dat de stam waartoe verzoekster behoort, op traditionele wijze vasthoudt aan clan- en stamregels en het een vaste regel zou zijn dat vrouwen die vluchten van hun huis en van de stam moeten worden vermoord. Verzoekster heeft het hier enkel over verhalen die verteld worden en kan zelfs geen concreet voorbeeld geven van een vrouw uit haar stam die een dergelijk lot had ondergaan of enig voorbeeld van een eremoord door leden van haar stam of clan (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 14). Daarbij komt nog dat verzoekster haar vrees voor haar clan evenmin concreet kan toelichten. Zij heeft immers geen weet van een beslissing die op dit punt ten aanzien van haar zou genomen zijn of enige andere concrete informatie over het standpunt van haar stam of clan over wat zij heeft gedaan (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 14). Daarnaast blijkt dat verzoekster kennelijk heeft nagelaten om concrete informatie over haar lot te vergaren, hetgeen getuigt van een manifest gebrek aan interesse in de vrees die zij aanhaalt. Dat zij geen enkele concrete indicatie kan geven wat haar eigen situatie betreft, kan niet overtuigen en volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Het begrip 'gegronde vrees' houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet voelen, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe in gebreke.

Daar verzoekster er niet in slaagt de door haar aangevoerde vrees voor haar clan aannemelijk te maken, kan zij onder verwijzing naar de stukken 4-6 gevoegd bij het verzoekschrift niet dienstig voorhouden niet te kunnen rekenen op effectieve bescherming van de staat "aangezien die enorm verzwakt is en zelf beïnvloed wordt door de stammen".

4.4.2. Tevens stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoekster uiterst vage verklaringen aflegde over de wijze waarop zij haar vertrek uit Irak heeft georganiseerd. Verzoekster verklaarde dat haar vriendin M. haar heeft geholpen om haar woning in Erbil te gebruiken om zo aan de middelen te komen om een smokkelaar te betalen. Zij zou haar een volmacht gegeven hebben en moest daarvoor naar een notaris (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 6). Verzoekster kende echter de naam niet van de notaris (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 14), zij wist evenmin hoe haar vriendin de woning verkocht heeft en kon zelfs niet aangeven of het huis effectief verkocht was en of de smokkelaar met de opbrengst betaald werd of niet (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 6).

Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat het haar allemaal niet kon schelen aangezien ze gewoon wilde vertrekken. Zij wijst op haar psychologische problemen, wat volgens haar een impact heeft op haar zelfstandigheid en haar veerkracht heeft verminderd. Verzoeksters betoog overtuigt allerminst.

Dat verzoekster medische en psychische problemen kent, zoals blijkt uit de door haar bijgebrachte attesten, wordt noch door het CGVS noch door de Raad ontkend. Verzoeksters mentale toestand – zij vertoont symptomen en klachten als slaapstoornissen, hoofdpijn, stemmingsstoornissen, psychische stress, psychosomatische klachten, een drukkend gevoel op de borst, sombere gevoelens, een gebrek aan eetlust, concentratiestoornissen, vergeetachtigheid, paniekaanvallen, sociaal isolement, nachtmerries en angst voor de dood – biedt echter geen verklaring voor haar totale gebrek aan interesse in het verloop van de verkoop van haar woning. Het ging hier om een eigendom die zij op aanraden van haar vriendin had gekocht in 2013 of 2014, volgens haar zonder medeweten van haar familie- of clanleden, omdat het beter was haar spaargeld in een woning te investeren (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 6). Bovendien spreekt verzoekster zich in het verzoekschrift tegen waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat zij niet meer wist te zeggen omdat “*ik (...) geen telefoons meer [heb] en (...) geen contact meer [heb]*” (AD CGVS, stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 2 juli 2019, p. 6). Dat een vrouw zoals verzoekster, die over voldoende spaargeld beschikte om op bewuste wijze in vastgoed te investeren, vervolgens geen enkele interesse zou vertonen in de afhandeling van de verkoop van het door haar aangekochte vastgoed, acht de Raad ongeloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat verzoekster niet de nodige moeite zou hebben gedaan om contact op te nemen met haar vriendin teneinde bij haar te informeren over het verloop van de verkoop. Er mag van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij zou kunnen toelichten hoeveel de woning opbracht, hoeveel er nodig was geweest om de smokkelaar te betalen en welk bedrag er eventueel nog overbleef, aangezien het over haar eigen spaargeld gaat.

Verzoekster heeft daarenboven geen enkel bewijsstuk neergelegd dat de verkoop van haar eigendom of haar verklaring over het verlenen van een volmacht kan ondersteunen, terwijl er volgens haar documenten door een notaris werden opgesteld en er dus mag worden verwacht dat zij deze documenten kan neerleggen.

Deze vaststellingen maken dat de commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar deze stelt geen geloof te hechten aan het geheime vertrek dat verzoekster zou hebben georganiseerd met de hulp van haar vriendin.

4.4.3. Aan verzoeksters verklaringen betreffende de problemen die zij zou hebben gekend met haar neven en in het bijzonder met haar neef S., kan, zoals blijkt uit de omstandige motivering in de bestreden beslissing, evenmin geloof worden gehecht. De commissaris-generaal motiveert:

“Zo lijkt het merkwaardig dat uw neven u eerst gedurende vier jaar goed en respectvol zouden behandelen om dan plots na vier jaar een volledig andere houding ten aanzien van u aan te nemen. Hieromtrent bevroegd, gaf u in eerste instantie aan dat dit was omdat zij uw eigendom wilden, omdat u een appartement had, een loon en een auto, dat u niet wist waarom en dat ze u alles hebben afgenomen (CGVS, pg 9). De eerste drie à vier jaar werd uw loon niet afgenomen en maakten ze kennelijk geen aanspraak op uw eigendommen (CGVS, pg 9). Toen u gevraagd werd waarom uw neven dat plots wel deden, kon u geen concreet antwoord geven. U hield het vaag en stelde dat hun gedrag in het algemeen veranderde in die periode (CGVS, pg 9), waarna u begon uit te wijden over de beperkingen die ze u oplegden, hetgeen uiteraard niet verklaart waarom hun houding plots was veranderd en zij ineens wel op uw eigendommen zouden uit zijn waar dit de eerste vier jaar na het overlijden van uw echtgenoot niet zo was. Vervolgens werd u opnieuw de kans geboden om toe te lichten waarom het gedrag van uw neven zo veranderd was en wat de eventuele aanleiding daartoe

was. Daarop gaf u aan dat dit zo was omdat u geweigerd had om te trouwen (CGVS, pg 10). Na vier jaar werd er plots over een huwelijk gepraat omdat u de eerste periode na het overlijden van uw man zwaar verdrietig was en u de tijd gekregen hebt om te herstellen (CGVS, pg 10). Het komt weinig aannemelijk over dat er gedurende de eerste vier jaar na het overlijden van uw man nooit over uw situatie als weduwe werd gesproken en of u al dan niet wilde hertrouwen. U verklaarde dat u het niet had zien aankomen toen het onderwerp huwelijk voor het eerst werd aangesneden (CGVS, pg 10). De eerste keer dat uw neef u kenbaar maakte dat hij met u wilde trouwen, stuurde hij een van zijn vrouwen naar u om het voor te stellen (CGVS, pg 10). U was verrast, in paniek en u had er nooit aan gedacht (CGVS, pg 10). Het is zonder meer bevreemdend dat uw neven u eerst vier jaar lang zouden met rust gelaten hebben en u de tijd gunden om van uw verdriet te herstellen, wat getuigt van een groot respect voor uw rouwproces, om u dan vervolgens compleet te overvallen met een eis tot een huwelijk en u in de daaropvolgende periode geheel respectloos te behandelen - u verklaarde zelfs dat u als een dier werd behandeld (CGVS, pg 10) - omdat u weigerde te huwen met uw neef. Een dergelijke bruuske en totale ommezwaai in het gedrag en karakter van uw neven lijkt erg onwaarschijnlijk.

Bovendien is het markant dat uw neef met u zou willen hebben huwen sinds ongeveer 2014, maar dat u er toch in geslaagd zou zijn dit huwelijk af te houden tot het einde van het jaar 2018. Indien uw neef u werkelijk tot een huwelijk zou willen dwingen en van mening zou zijn dat het voor een Iraakse vrouw niet paste om ongehuwd te blijven (CGVS, pg 6), zou veeleer verwacht worden dat uw neef de zaak niet zo lang – u bent immers volgens uw verklaringen al sinds 2010 weduwe - zou laten aanslepen en al zeker niet dat hij zich ook nog eens met uw verzoek tot uitstel zou akkoord verklaren. Ook dit aspect van uw relaas komt onlogisch voor.

Daarnaast wekt het verbazing dat u toch nog meerdere jaren in Bagdad bent gebleven ook nadat uw neven u bijzonder slecht zouden beginnen behandelen zijn en u pas in oktober 2018 het land ontvlucht bent. Nochtans verblijven uw zonen al in België sinds 2010 en kan uit uw verklaringen opgemaakt worden dat u naar Iraakse normen niet onbemiddeld bent of was, zodat u wel over de mogelijkheid zou beschikt hebben om eerder te vertrekken. U bent daarenboven een hoogopgeleide vrouw en u werkte als lerares van na uw studies tot aan uw vertrek uit Irak (CGVS, pg 5), hetgeen al niet evident is in de Iraakse context (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier over de scholings- en werkzaamheidsgraad van Iraakse vrouwen). Er is in uw geval dan ook geen sprake van een gebrek aan zelfredzaamheid of een onvermogen om een vertrek te organiseren, zodat er redelijkerwijze niet ingezien kan worden waarom u nog zo lang in dergelijke omstandigheden bij uw neven in Bagdad zou gebleven zijn.”

Met het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen brengt verzoekster geen dwingende argumenten noch concrete elementen bij die de desbetreffende bevindingen van de commissaris-generaal, die pertinent en deugdelijk zijn en alle hun grondslag vinden in het administratief dossier, ontkrachten of weerleggen.

Waar verzoekster ter verklaring van haar talmen om haar neven te ontvluchten en Irak te verlaten, opwerpt dat de jarenlange onderdrukking een zware psychologische impact op haar heeft gehad waardoor haar zelfstandigheid en haar veerkracht verminderden, kan zij niet worden gevolgd. Immers, zo verzoekster zich daadwerkelijk in een dermate zwakke psychologische toestand bevond door de jarenlange onderdrukking, kan niet worden ingezien hoe zij dan de kracht heeft gehad om uiteindelijk Irak te verlaten in oktober 2018. Verzoeksters redenering verklaart niet waarom zij niet eerder, bij aanvang van de beweerde mishandelingen door haar neven en voor deze een zware psychologische impact kunnen hebben gehad op haar zelfstandigheid en haar veerkracht, is gevluht. Verzoekster is een hoogopgeleide vrouw, werkte van na haar studies tot aan haar vertrek als lerares, heeft twee zonen die al sinds 2010 in België zijn en is naar Iraakse normen niet onbemiddeld zodat niet kan worden ingezien waarom zij niet eerder vertrok, maar ervoor koos vier jaar lang onder de door haar beweerde vernederende omstandigheden bij haar neven te leven.

Verzoeksters verwijzing naar informatie betreffende de Iraakse cultuur waarbij veel weduwes worden gedwongen te hertrouwen en veel vrouwen vaak het slachtoffer worden van huiselijk geweld, is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op haar persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou worden gedwongen te hertrouwen en/of het slachtoffer zou worden van huiselijk geweld. Verzoekster dient zulks in concreto aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

4.5. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas. Verzoekster slaagt er niet in de concrete problemen die zij zou hebben aannemelijk te maken.

Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoeksters vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoekster houdt voor dat zij moet worden beschouwd als een alleenstaande, soennitische vrouw in Bagdad en wegens dit profiel nood heeft aan bescherming. De Raad kan verzoekster hierin geen gelijk geven.

Uit de richtlijnen van UNHCR en EASO blijkt vooreerst dat het enkele gegeven dat een vrouw alleenstaand is, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Voor dit laatste moet worden aangetoond dat de alleenstaande vrouw niet kan rekenen op enige familiale steun of op een netwerk. Daarnaast blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dat het gegeven dat een alleenstaande vrouw niet kan rekenen op daadwerkelijke familiale steun er niet automatisch toe leidt dat zij internationale bescherming nodig heeft maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (UNHCR: *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, p. 96). Ook in de richtlijnen van EASO kan worden gelezen dat het gebrek aan een mannelijk ondersteuningsnetwerk op zichzelf geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt, maar voor vrouwen wel het risico verhoogt om te worden blootgesteld aan handelingen die omwille van hun ernst, herhaling of cumulatie kunnen neerkomen op vervolging, hetgeen ook hier afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (EASO *“Country Guidance note: Iraq”* van juni 2019, p. 83).

Verder dient de Raad te benadrukken dat verzoekster in casu haar vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt, zodat zij zich niet op dit ongeloofwaardig vluchtrelaas op kan beroepen om te stellen dat zij beantwoordt aan voormeld profiel van een alleenstaande vrouw. Verzoekster verklaarde na de dood van haar echtgenoot te zijn opgevangen door haar neven door wie zij gedurende vier jaar goed en respectvol werd behandeld. Daar zij niet aannemelijk maakt de daaropvolgende vier jaar slecht te zijn behandeld door hen, mag worden aangenomen dat zij wel degelijk beschikt over een familiaal netwerk. Hierbij moet in herinnering worden gebracht dat verzoekster haar hele leven tot aan haar vertrek in 2018 in Bagdad opgroeide, woonde en werkte. Zij kan dan ook niet zonder meer voorhouden dat zij beantwoordt aan het risicoprofiel van een alleenstaande vrouw zonder (mannelijke) ondersteuning. Het betoog dat haar twee zonen in België wonen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij beschikt over een uitgebreid familiaal netwerk in Bagdad, waarvan niet blijkt dat zij hierop bij terugkeer naar Irak geen beroep zou kunnen doen. Verzoekster maakt het beweerde profiel van een alleenstaande vrouw zonder (mannelijke) ondersteuning niet aannemelijk. Daarnaast kan geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat verzoekster een hoogopgeleide vrouw is die van na haar studies tot aan haar vertrek werkte als lerares, die naar Iraakse normen niet onbemiddeld is en die blijkt geeft van zelfredzaamheid.

Verzoeksters uitvoerig betoog – en de verwijzingen naar de landeninformatie hierover alsook naar rechtspraak van de Raad – aangaande de situatie van alleenstaande vrouwen in Irak, is in het licht van wat voorafgaat dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar rechtspraak van de Raad. Zij bevindt zich geenszins in een gelijkaardige situatie als de verzoekster in het arrest waaruit zij citeert. Hierbij dient benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt nogmaals dat verzoeksters betoog – en verwijzingen naar landeninformatie dienaangaande – aangaande de situatie van alleenstaande vrouwen zonder beschermingsnetwerk niet dienstig is.

In zoverre verzoekster van oordeel zou zijn dat zij, omwille van de specifieke elementen van haar profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Aangezien zij niet voldoet aan de individualiseringsvereiste, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij wegens haar profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat zij specifiek wordt gevisieerd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Irak zouden hebben gekend.

5.1.2. Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Irak en stelt dat deze voor haar een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, hetzij omwille van erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheids crisis, hetzij omdat zij daar zal worden blootgesteld aan “*een reëel risico op besmetting*”, volstaat het op te merken dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door aan actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c))

Het risico dat verzoekster aanhaalt, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Irak zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster niet aan dat zij in Irak geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoekster brengt geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

5.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of op de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet betwist dat, gezien haar verklaringen met betrekking tot haar plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 10 september 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak - veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder. Het aantal veiligheids-

incidenten kende in 2018 een daling ten opzichte van het jaar voordien, een trend die in 2019 aanhield. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is sinds de overwinning op ISIS sterk gedaald. Voor 2019 wordt het beeld sterk beïnvloed door het geweld dat plaatsvond in de context van de grootschalige betogingen, waarbij in het najaar veel slachtoffers vielen (zie infra).

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

In 2019 en begin 2020 werd de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gekenmerkt door drie op elkaar inwerkende ontwikkelingen. Het gaat om de daling van het geweld dat kan worden toegeschreven aan ISIS; de demonstraties tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek die het politieke leven in de hoofdstad sinds oktober 2019 domineren; en de toename van de spanningen tussen Iran en de Verenigde Staten met als hoogtepunt de droneaanval op de bevelhebber van de Iraanse Republikeinse Garde, Qassem Soleimani, en het adjunct-hoofd van de PMF, Abu Mahdi al- Muhandis.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' in de periode van 2018 tot begin 2020 beperkt gebleven. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIS nog wel in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad maar de dreiging die uitgaat van de organisatie is steeds verder afgenomen. Het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten die in de provincie plaatsvonden en kunnen worden toegeschreven aan ISIS, is sinds begin 2018 sterk gedaald en was gedurende 2019 relatief stabiel op een laag niveau. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIS vindt plaats in de Baghdad Belts al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte

moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Een van deze aanvallen betrof een raketaanval op een mediabedrijf in het district Karrada waarbij een burger om het leven kwam. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit

de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is. Vanaf begin oktober 2019 viel de overgrote meerderheid van de burgerdoden in Bagdad bij de confrontaties die tijdens de betogingen plaatsvonden, en in aanvallen op betogers en activisten buiten de eigenlijke protesten. Het aantal burgerdoden dat in 2019 in de provincie viel buiten de context van de betogingen lag lager dan in 2018.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4,5 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. De terugkeerratio naar de provincie Bagdad bedroeg eind 2019 69 %. Soennitische Arabieren vormden 89% van de teruggekeerde ontheemden. Naast stabiele relocatie zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden, een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als een reden om niet terug te keren.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Waar verzoekster verwijst naar de burgerdemonstraties in Bagdad, wijst de Raad erop dat dit type geweld evenwel niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Ook de economische crisis en de corona-epidemie kan dezelfde vaststelling worden gemaakt. Wat betreft een toename van aanvallen door IS blijkt uit de voorgelegde informatie dat deze zich voornamelijk in rurale gebied voordoet.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in haren hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon.

Verzoekster brengt evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in haren hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoekster nalaat aan te tonen dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5.3. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 39/2, 39/98 en 39/76 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze deze bepalingen door de betreden beslissing werden geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

7. In zoverre verzoekster artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag geschonden acht, dient erop gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook hier is de aangevoerde schending niet dienstig.

8. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES